

Hans-Helmut Decker-Voigt

Muusikaga ellu

Muusika raseduse ajal ja varases nooruses

Fundamentaalkäsitlus ravile orienteeritud
muusikakasvatusest ja muusikateraapiast
Eestis

Tõlkinud
Aino Siebert
koostöös Tõlkebüroo Dussan AS-iga

eres

Eres Estonia Edition

Muusikapsühholoog ja –terapeut, psüho- ja sõnaterapeut professor dr., M.A. Hans-Helmut Decker-Voigt (Expr. Therap. Lesley Coll./Cambr./USA) on sündinud 1945. aastal Celles.

Ta on Muusikateraapia Instituudi direktor ja Herbert von Karajani nimelise Berliini Muusikaravi Kvalifikatsioonitõstmise Akadeemia president, samuti Lüneburgis asuva Gut Wienebüttel Kliiniku Akadeemilise Muusikateraapia õppeasutuse juhataja ja üks Šveitsi Leuk/Saas Fee's toimiva EGS (European Graduate School) rajajatest.

Decker-Voigt juhatab alates 2002.a. mitmeaastast praktikaprojekti „Muusikateraapia areng Eestis“ koostöös Tallinna Pedagoogikaülikooli ja selle Laboratory of Health Studies'ega. See multiplikaatorite kvalifikatsioonitõstmise projekt toimub professorite doktorite Helmut ja Hannelore Greve Teaduse ja Kunsti Edendamise Fondi ülesandel Hamburgis ja see teostatakse koostöös Hamburgi Muusika- ja teatri Ülikooli Muusikateraapia Instituudiga.

Lisaks sellele on Decker-Voigt kirjanduslikult tegev (Saksa Kirjanike Liidu asutajaliige) ning kolumnist ja jutustaja. Ta on avaldanud üle 60 raamatu, nendest 30 on kirjutatud inimese ja muusika vastastikusest seosest teraapia seisukohast lähtudes. Tema raamatute tõlked on ilmunud muuhulgas hiina, jaapani, korea ja vene keeles. Ta on andnud välja ka mitmesuguseid õpperaamatuid, siinhulgas kolmekeelne muusikateraapia leksikon, poolaasta ajakiri „Muusika ja tervena olemine“ (Musik und Gesundsein) ja samanimeline CD-käsiraamatu sari ENERGON.

Diplomeeritud muusikaterapeutide väljaõppe kõrval on tema põhiülesanne arengupsühholoogia uurimine ning selles muusika osa isiksuse kujunemisel ja arenemisel. Motivatsiooni tööks muusikaga ravimiseks sai ta oma enese lapsepõlve ja noorusaja 13 aastat kestnud haigusestest (poliomüeliit, tuberkuloos), kus muusika ning jutustused ja loetu olid teda kujundavaks põhitegevuseks.

Veel informatsiooni:

www.rz.uni-hamburg.de/musikmed

www.musikhochschule-hamburg.de

www.decker-voigt-archiv.de

Muusika emaihus
Hans-Helmut Decker-Voigt

Kõigepealt loodi naine.
Maailm sündis tema laulust.

(Austraalia aborigeenide tarkusesõna)

Inimene areneb koos kõige sellega, mis ta oma hilisemas elus on ja mida ta enda juures näeb - algusest peale. Arengupsühholoogiliselt ei kulge kujunemine ja kasvamine paraku kindla joonise järgi ja nii ei ole võimalik öelda, mis kujunes meis enne, mis peale meie sündi. Meie tunded, mõtted ja teod on näiteks terve elu tihedalt seotud sellega, mida me kuulsime ja tajusime enne sündimist. Kuigi sünnieelne kuulumiskogemus toimub teisel tasandil ja teistsuguses tähendusmaailmas kui hilisem mõtlemine, võib sünnieelsete sündmuste ja mõjude mõistmine olla võtmeks ja juhtlõngaks elukriiside ületamisel.

Jälgides küsivalt maailma, milles me elame, suudame teda paremini mõista. Sellepärast on ka heade küsimuste esitamine mõistlikum kui lühikeste vastuste andmine. Üritades saada õiget teavet inimese tervise kohta, huvituvad uurijad kõrvalekalletest tema tervislikus seisundis: keha, hinge ja vaimu häiretest, haigustest ja piirangutest saab teha järeldusi organismi tervise kohta. Tegeldes "varajase kuulumise" teemaga, keskenduvad nad kõige väiksematele inimestele, keda neil on võimalik väljapool emaihu näha - enneaegsetele lastele.

Õrn ja habras - enneaegsete laste arendamine

Müncheni Ülikooli Lastekliiniku eriosakonnas hooldab ja arendab muusikaterapeut Monika Nöcker-Ribaupierre enneaegseid lapsi oma doktoritöö raames. Lapsi hoitakse inkubaatorites, "haudekastides", ja need, kes ei ole näinud, kui õrn võib olla väljaspool emaihu elav inimene, ehmuvad tahtmatult ainuüksi seda habrast tillukest olendit nähes.

Õigeaegselt sündinud laps näib olevat selle maailma valguse kätte tulekuks suhteliselt paremini ette valmistatud. Normaalselt kulgev rasedus tähendab ema ja lapse jaoks seda, et nad lahkuvad teineteisest umbes 36. rasedusnädalal. Selle osakonna kõige nooremad enneaegsed lapsed on sündinud juba 24. nädalal. Nad ei ole ilmaletulekuks veel küpsed ja nende jaoks asendab seesama pesakast, inkubaator, koos mõnede teiste abivahenditega küpsemispaika ema kehas, emakat - nii palju kui võimalik. Paraku ei ole nii mõnegi enneaegse lapse jaoks see "nii palju kui võimalik" siiski piisav, ning nad lahkuvad sellest ilmast taas.

Kui vaatame selles osakonnas ringi, näeme, et inkubaatorites olevad lapsed on suure tõenäosusega paremuse teel - teel elu või ellujäämise poole: aeg-ajalt liiguvad sõrmeliigesed. Teine üritab kätt rusikasse tõmmata, aga jääb poolel teel pidama. Neis pingutusmusklites, mis elu jooksul aitavad ka lõdvestuda, puudub veel vajalik jõud. Inimene elab algusest peale kahe pooluse vahel. Nende haudekastis olevate laste jaoks on pooluste vahe veel väga väike: elu ja surm, pingutus ja viimane lõtvumine. Siin-seal liigub tilluke suupilu. Omamoodi vaikus ümbritseb neid väikestes klaasist eluruumides elavaid lapsi. Ka Lumivalgeke lebas seesuguses klaasist ruumis, mida muinasjutus nimetati kirstuks. Ja nii nagu Lumivalgeke, lahkuvad ka need lapsed oma klaasist ruumist ning siirduvad teisele poole klaasi.